

TRĂIASCA
1
MAI!

urzica

ANUL IX · Nr. 8 (179) · 30 APRILIE 1957 · 16 PAGINI · 75 BANI

— Eh, un singur manifestant...

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

LA MANIFESTAȚIE

*Dimineață. Lung cocoșii
Cîntă pe al oremii nai.
Cerul - cu obraji roșii -
Duce trenă lunii mai.*

*Fericit ca o mireasă
Cu comori de ois în ladă
Mărul înflorit își lasă
Brațele-i de argint în stradă.*

*Sub arcada mișcătoare
Vin coloane, trec mereu,*

*Fluviul omenesc apare
În culori de curcubeu,*

*Joc și cîntec laolaltă
Se împreună ici și colo,
O bunică-n horă saltă
Lîng-un campion de polo,*

*Un student romantic cată
Spre-o coloană de sportive.
S-a-nroșit sfios o față
Și-a zîmbit fără motive.*

*Maestos și cu bravadă
(Combinînd ceoa în gînd)
Unul duce-o limonadă
Sefului din primul rînd.*

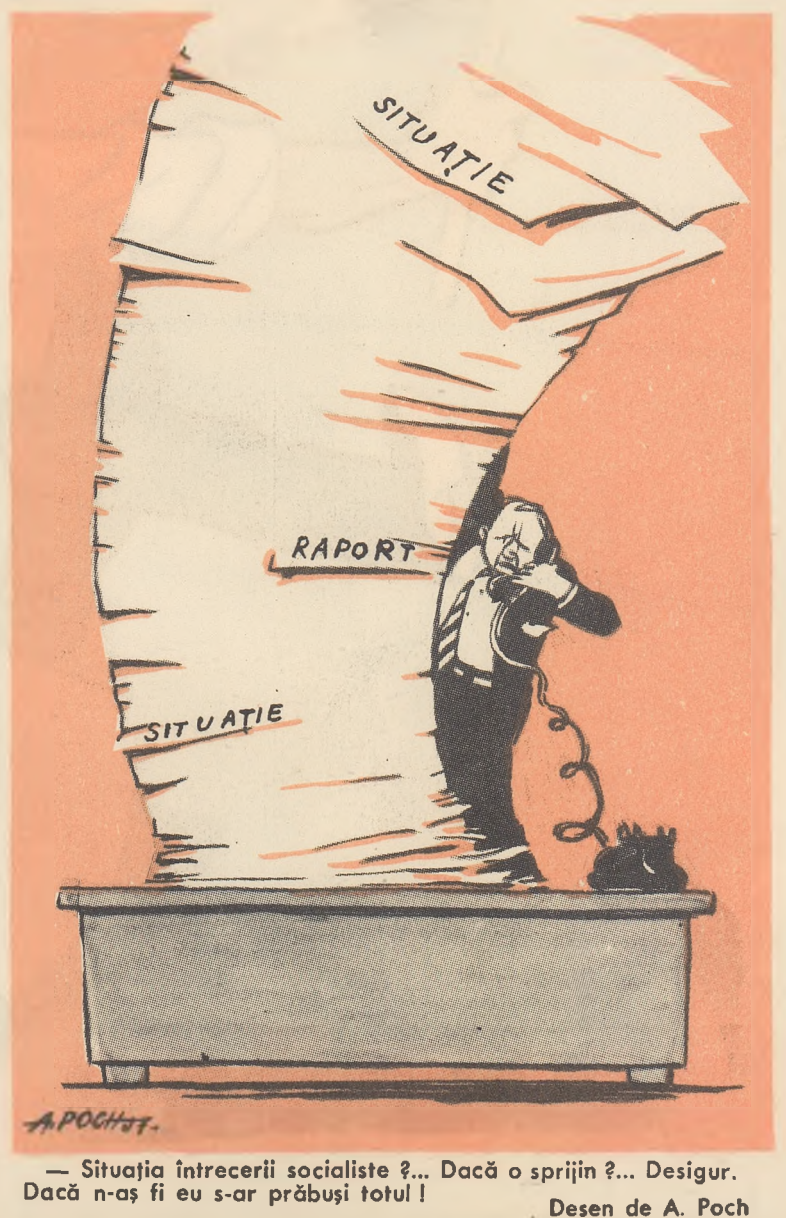
*De de lături fuge-n goană
Unul foarte disperat
După nu știu ce coloană.
(Asta-i un... întîrziat).*

*Spre un cor de textiliste
Unul s-a-ndreptat afon.
Flutură la geam batiste,
Țîncii joacă-n drum... sotron.*

*Și-a tîrdat cu roș obrazul
Bulevardul - ca la bal -
Ride și Mihai Viteazul
În statuie, de pe cal.*

*De sub crengile-nflorite
Joacă șah medaliații.
Soarele potos trimite
Tuturora decorații.*

*Scurt popas și iar s'adună
Muncitorii în alai...
Sînt acum lîngă tribună:
„Să trăiască 1 Mai!”*

Felicitări

Matrișerul Vogel Bernhardt, fruntaș în muncă și inovator la cooperativa „Lupta pentru pace” (Unitatea 17), a creat un tip de jucărie foarte apreciat:

Copiii:

Faci jucării, ca să ne placă
De-aceea-ți spunem toți melsi
Fiindcă nu te-ocupi în joacă
De jucării pentru copii.

P. S. Și-n vitrol te log flumos
Tu să ne iei tot în selios!

Tovarășul Dăscălescu Gheorghe II, sticlărar la fabrica Turda, este fruntaș pentru articole fine suflate la feavă. El a depășit în 1956 norma cu 49% în medie și califică tinerii pe locul de muncă:

Ciocnesc ca și în alte dați
Dar vezi, cu tine-i altceva:
Cind văd atitea calități
Ciocnesc... o sticlă-n cinstea ta!

Tovarășul Dumitrescu Teodor, dulgher la Intreprinderea „30 Construcții” București este inovator, face economii însemnate de materiale și e fruntaș în muncă de doi ani:

Zi de zi, tu construiești.
(De doi ani fruntaș, se știe).
Nu greșesc spunind că ești
Un fruntaș cu... temelie!

Tovarășă Alexe Maria, învățătoare calificată la școala medie nr. 2 din Turnu Măgurele, este fruntașă și exemplu în muncă. Ani de-a rândul ea nu a avut nici un elev repetent:

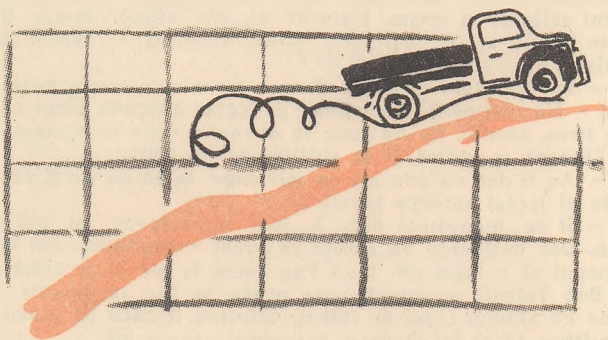
Te felicit, da-ți spun incet
Că am în suflet și-un regret:
Poate că de-nvățam cu tine
Scriam și eu acum mai bine!

Tovarășă Cuțitaru Maria, presătoare fruntașă în secția Prese-Ricin de la fabrica „Filimon Sirbu”, realizează împreună cu echipa sa, în permanentă, depășiri de normă:

Depășind ca presătoare
Norma ei, lună de lună,
Nu mă mir că dinsa are
Cum se vede... presă bună!

Tovarășul Băbuș Ion, conductor auto fruntaș la I. R. T. A., regiunea București, a parcurs cu autobusul său Skoda 100 000 km fără reparații:

Cum ai pornit-o, e firesc
Să fii fruntaș, și nu o dată.
Pe drumul ăsta îți doresc
Să nu pui frina niciodată!

Tovarășul Simionescu Nicolae, factor distribuitor la Oficiul P. T. T. R nr. 23 din București, este fruntaș în muncă de 4 ani:

Telegrama-i pentru tine.
Stop. Și ți-o trimt c-un scop.
Bravo. Stop. E foarte bine.
Ține-o așa, și fără... Stop.

Tovarășă Andrei Maria, din ralonul menaj, Magazinul Universal „Victoria” realizează totdeauna planul, este conștiincioasă și are o atitudine frumoasă față de cumpărători:

Nicicind ea n-a făcut tapaj,
Nu-i pusă niciodat' pe ceartă.
Deși lucrează la menaj
N-o face niciodată fiartă.

Tovarășă Bălănuță Leopoldina, studentă în anul IV actorie la Institutul de teatru „I. L. Caragiale”, este fruntașă la învățătură și foarte talentată:

Muncești, se pare, cu temei
Și nu avem nimic de zis.
La orice notă mare iei
Noi îți strigăm din suflet: „Bis!”

Tovarășul Sasu Vasile, gaterist-șef la U.I.L. din Falcău, raionul Rădăuți, este fruntaș în producție. El dă o producție de bună calitate:

Orice butuc în mina ta,
Orice esență, iese strună.
Urmează deci concluzia:
E semn că ești esență bună!

— De cind cu televizorul nu ne mai certăm cine să meargă
cu taticu la manifestajie!

Desen de E. Anton

Drumurile pe care apucăm

La 30 de mile dincolo de Tukson, Expressul de Vest opri la o stație de aprovizionare cu apă. Inșă, în afară de această adăugire acvatică, locomotiva falimosului tren făcu aci și alte câteva achiziții care nu-i erau de fel necesare.

În timp ce fochistul dădea jos furtunul de alimentație cu apă, Bob Tidball, Dodson Escrocul și John Cifne-Mare, care era pe sfert de origină indiană, se suțură pe locomotivă și prezentară mașinistului trei orificii rotunde aparținând la trei piese de armament pe care le purtau în permanență asupra lor. Aceste orificii impresionară atât de mult pe mașinist, încât se grăbi să ridice ambele mâini deasupra capului.

La comanda scurtă a lui Dodson, care era comandantul forțelor atacante, mașinistul coborî și desprînse locomotiva și tenderul de restul trenului. Apoi, John se cățăra pe cărbuni și îndreptă două revolve spre conductorul locomotivului și spre fochist, propunându-le să ducă locomotiva la o depărtare de 50 iarzi și să aștepte acolo noi ordine.

Dodson și Tidball, neluînd în seamă prăzile sărăcăcioase care erau pasagerii, se îndreptară direct spre partea cea mai bogată a trenului. Aici îl găsiră pe paznicul mesageriei adăstînd senin în credința că expresul se aprovizionă cu „aqua pura”. În timp ce Bob Tidball îi scotea din cap această idee cu ajutorul patului armei sale, Dodson se grăbea să dinamiteze casa de bani, care după câteva minute exploda pînă la suma de 30 000 dolari, în aur și hirtii de valoare.

Cum era și normal, pasagerii își scoaseră capetele la ferestre, neliniștiți de explozie. Dodson și Bob Tidball, cu prada într-o geantă solidă, săriră din tren și fugiră spre locomotivă.

Mașinistul, deși supărat, procedă cuminte și conform ordinelor primite, dădu viteză locomotivului, lăsînd în urmă trenul nemișcat.

Dar înainte ca locomotiva să pornească, paznicul, revenindu-și după metoda de convingere pe care i-o aplicase Bob Tidball și părăsînd neutralitatea ce-i fusese impusă, sări jos din vagon, înarmat cu o carabină Winchester, și luă și el parte la joc. Cum John Cifne-Mare, care ședea nepăsător pe tenderul cu cărbuni, îi oferea fără să vrea o țintă excelentă, paznicul îl ciurui delndată. Primind un glonț exact între omoplați, John se rostogoli la pămînt, contribuind astfel la mărirea părții de pradă a camarazilor lui cu cite o șesime pentru fiecare.

La două mii de rezervorul de apă, mașinistul primi ordinul să oprească. Hoții îl mai făcură un semn de adio cu mina și se înfundară în pădurea deasă ce mărginea linia ferată. După cinci minute de drum, ajunseră într-un luminiș unde se aflau pregătiți trei cai. Unul îl aștepta pe John, care însă nu mai avea să călărească niciodată. Pe acesta, hoții îl ușurară de șa și hături, dîndu-i apoi drumul. El încălecară pe ceilalți doi, cu geanta de-a curmezișul unei șei, și o porniră repede și discret spre pădure, în susul unei văi singuratică. La un moment dat, animalul pe care călărea Bob Tidball alunecă pe o stîncă și și rupse un picior. Îl impușcară imediat și se așezară să țină sfat. Asigurați pentru moment de drumul întortochiat pe care-l urmaseră - chestiunea timpului nu era chiar atât de acută: multe mii și ore stăteau între el și cei mai luți urmăritori. Calul lui Dodson, lăsat în voie, păștea recunoscător iarba grasă ce creștea de-a lungul văii. Bob Tidball deschise geanta.

Virindu-și înăuntru ambele mâini, le scoase pline cu pachete de bancnote; dădu apoi la iveală și sacul cu aur și porni să chiuie de bucurie ca un copil.

- Ei, bătrîne pîrat, - se adresă el voios lui Dodson, - aveai dreptate - o să reușim! Ai un cap în stare să elaboreze cele mai tari lovituri din Arizona!

- De unde facem rost de cal pentru tine, Bob? Doar n-o să zăbovim mult aici... Au să fie pe urmele noastre mâine înainte de a se lumina de ziuă.

- Calul tău ne va putea duce pe amîndoi un timp - răspunse Bob. O să anexăm primul animal care ne va ieși în cale. Pe naiba, am dat o lovitură grozavă! Nu-i așa? Trebuie să fie vreo 30 000 de dolari. Cîncisprezece mii pentru fiecare!

- Este cam ceea ce am prevăzut - spuse Dodson, lovînd încet pachetele cu virful cizmei sale. Apoi privi îngîndurat la pielea transpirată a calului său obosit.

- Bătrînul Bolivar e tare obosit - rosti el încet. - Îmi pare rău de calul tău!

- Și mie - spuse Bob - dar n-ai ce-i face! Bolivar are încă destulă putere, o să ne ducă pe amîndoi pînă o să găsim alți cai. Știi, șefule, nu mă pot opri să mă gîndesc ce curios e ca unul ca tine, din Est, să vină aci în Vest să ne dea nouă lecții în afaceri d-astea. De altfel, din ce parte a Estului ești tu?

- Din Statul New-York - spuse Dodson, așezîndu-se pe un bolovan. M-am născut într-o fermă. Am fugit de acasă pe cînd aveam 17 ani. Venirea mea în vest a fost un accident. Mergeam de-a lungul drumului, cu hainele într-o boccea, îndreptîndu-mă spre New-York. Îmi pusese în cap să fac avere acolo. Într-o seară ajunsei la o răscruce și nu știam încotro s-o apuc. M-am gîndit vreo jumătate de oră și pe urmă am luat-o spre stînga. În noaptea aceea am nimerit în tabăra unei caravane care se îndrepta spre vestul sălbatic și m-am alăturat ei. De atunci m-am întrebat de multe ori ce-ar fi ieșit din mine dacă aș fi luat-o pe drumul celălalt!...

- Îmi închipui că ai fi ajuns tot acolo, - spuse vesel Bob Tidball. - Nu contează drumurile pe care apucăm. Ceea ce contează este firea omului. Ea ne face să devenim ceea ce sintem.

Dodson se ridică și se sprijini de un copac.

- Aș fi dat nu știu cit ca mirtoaga ta să nu se fi rînit, Bob, - spuse el iarăși aproape patetic.

- Și eu, incuvîntînd Bob. A fost într-adevăr un cal de prima clasă. Dar Bolivar o va scoate la capăt cu amîndoi. Nu crezi că ar fi timpul să o luăm din loc? Pun sacul la loc și pe urmă pornim.

Bob Tidball se aplecă, puse prada la loc în geantă și o legă strîns cu sfoară. Cînd se ridică, privirea îi căzu pe țeava pistolului de calibru 45 al lui Dodson, îndreptat asupra lui.

- Termină cu gluma! - se strîmbă Bob. - N-avem timp, trebuie să ne grăbim!...

- Nu te mișca! Nu mai ai de ce să te grăbești, Bob. Să vorbim deschis: nu există șanse de scăpare decît pentru unul din noi. Bolivar este prea obosit și nu ne poate purta pe amîndoi.

- Am fost alături timp de trei ani, - spuse Bob. - Ne-am riscat viața împreună de multe ori. Ți-am dat întotdeauna partea ce ți se cuvenea și te-am crezut om. E drept că mi-au ajuns la ureche unele vorbe cum că ai fi impușcat unul sau doi oameni în împrejurări misterioase, dar nu le-am dat crezare niciodată. Acum, dacă ai glumit, lasă pistolul jos și s-o pornim la drum... Iar dacă vrei chiar să tragi, trage, știu de căteja ce ești!

Fața lui Dodson exprimă o durere profundă. El oftă:

- Nu știu cit de rău îmi pare, - că mirtoaga ta și-a rupt piciorul, Bob...

În aceeași clipă, expresia feței lui Dodson se schimbă într-una de ferocitate, amestecată cu vinovăție. Sufletul omului se arătă pentru o clipă pe fața lui.

Într-adevăr, Bob Tidball nu avea să se mai grăbească niciodată. Cartușul mortal de calibru 45 al perfidului său prieten porni. Răsună un răcnet înfrorător pe care munții îl înapoiară printr-un ecou plin de indignare. Iar Bolivar, complice inconștient, duse cu repeziune mai departe pe ultimul atacant al Expressului de Vest.

Dar tot galopînd, lui Dodson i se păru că pădurile dispar din fața lui. Revolverul de la șold se transformă în brațul curb al unui fotoliu de mahon, șaua suferi și ea o transformare ciudată. El deschise ochii și și văzu picioarele nu infipte în scări, ci rezemîndu-se liniștite pe marginea unui birou.

Așadar, Dodson, de la firma „Dodson et Decker”, oameni de afaceri din Wall-Street, deschise ochii. Pibody, secretarul său, stătea lîngă fotoliu, ezitînd să i se adreseze. De jos venea zgomotul confuz al pașilor și zumzăitul monoton al unui ventilator.

- Hello! Pibody - spuse cliptînd Dodson. - Probabil că am adormit. Am avut un vis cit se poate de interesant!... Despre ce e vorba, Pibody?

- Domnul William, de la firma „Tracy et William” e afară, sir. A venit să încheiem tranzacția în afacerea pe care o știți. A avut pierderi mari la bursă, dacă vă amintiți!...

- Da, îmi amintesc. Cum sînt cotate azi acțiunile lui?

- O sută optzeci și cinci, sir.

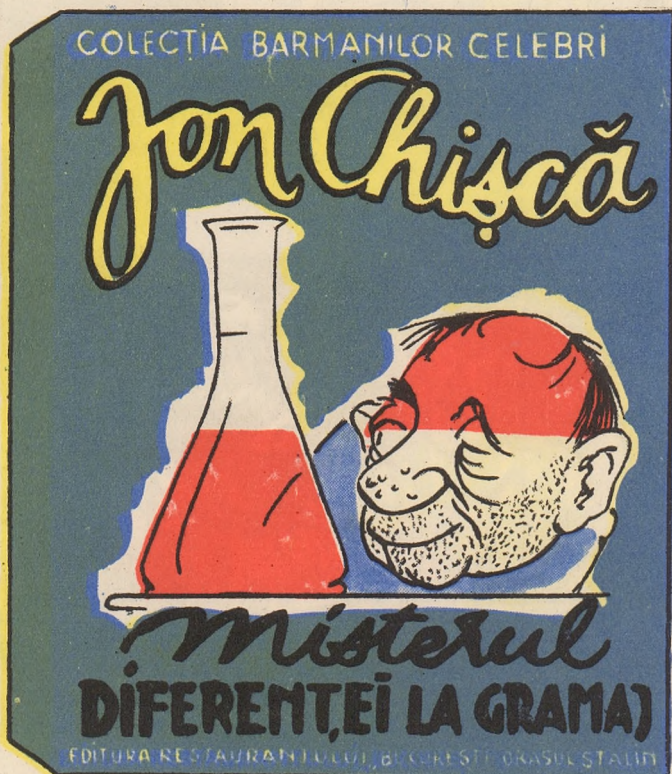
- Atunci, acesta e prețul pe care îl cerem.

- Vă rog să mă scuzați, sir, că vă vorbesc despre asta, - spuse Pibody, - dar am discutat cu domnul William. Este un vechi prieten al dumneavoastră și... poate nu vă amintiți că el v-a vîndut stocul de acțiuni la 98. Dacă încheie tirgul la prețul zilei, o să-și piardă și ultimul cent și casa pe deasupra, ca să poată plăti divi-dendele.

Expresia feței lui Dodson se schimbă brusc într-una de ferocitate, amestecată cu vinovăție. Sufletul omului se arătă pentru o clipă pe fața lui.

- Va plăti o sută optzeci și cinci! - spuse Dodson. Bolivar nu ne poate purta pe amîndoi!...

Trad. de N. DANOȘ

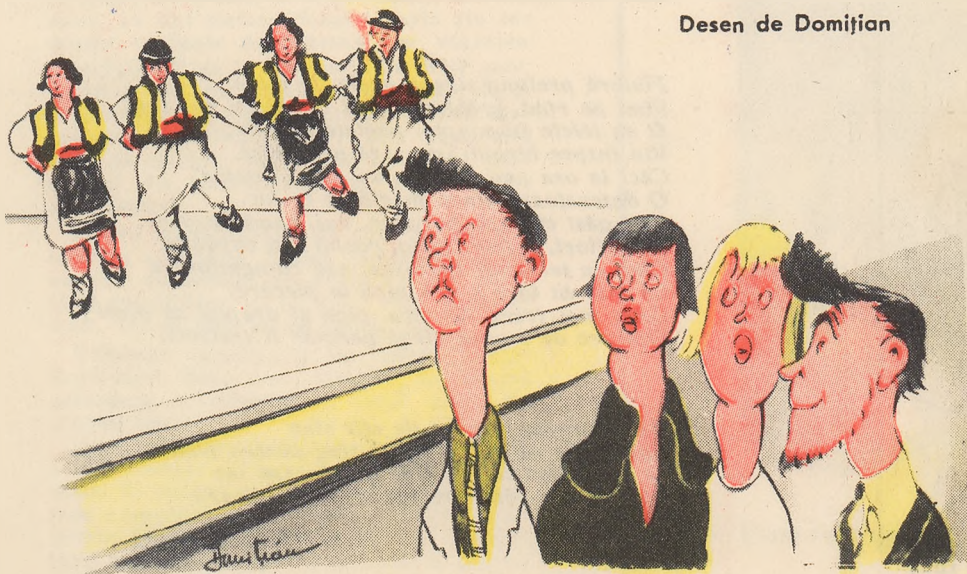

N. A. — Se recomandă ca lectură particulară conducerei T. A. P. L. — Orașul Stalin.

Desen de C. Cazacu

INCERCARE ZADARNICĂ

Desen de Domijian

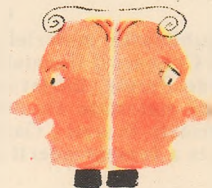
— Să-i vedem la „mambo” ce pot!

EPIGRAME

i n e d i t e
de
RADU ROSETTI

Unui ipocrit

*Ne copleşeşte cu poezie
De care face mare haz.
Atunci când ai mai multe feţe
Înseamnă că nu ai obraz...*

Unuia care s-a jurat

*De cuvîntul de onoare
Într-o zi grav s-a jurat
Şi, de-atuncea nu-l mai are.
Nu-l mai are - că l-a dat.*

Telefonului meu

*Telefonul meu a fon,
Ca şi alte telefoane,
Cîteodată are ton
Cîteodată are toane.*

Unui igienist care pretinde
că e sănătos ca omul să um-
ble cu capul gol (adică desco-
perit).

*Pot să-î spun fără ocol
O părere ca s-o ştie
Că el e cu capul gol
Chiar cînd poartă pălărie!*

Trecătoarei de la Oltuz, după
o plimbare cu automobilul, re-
memorîndu-mi lozîncă din timpul
războiului mondial: „Pe aici
nu se trece!”

*Rămîntînd înţepenit
În nămolul gros şi rece
Drea tîrziu mi-am amîntit
Că pe-alcea nu se trece!*

Vinului de Iveşti

*Vin mînut de pe podgorii,
Ai darul să ne-nveseleşti
Şi să ne-alungi din gînd toţi norii
Cînd în pahare te... ieşti!*

Noapte de mai*

E numai desfătare pe orisiunde treci,
Iar dacă-ți numeri anii în ziua de Armîndeni,
Nu-ți ies la socoteală mai mult de 20.
A îmbrăcat pămîntul podoabele iubirii,
Femeia-i mai frumoasă și cerul e mai clar,
E mai albastră marea, mai roșii trandafirii,
Și parcă nici petlul, în mai nu e amar.
Cu gîndurile mele mă-impac atît de bine,
Și-n noaptea-mbălsămată cu visuri mă alint,
Mă-nalț pe bolta lumii spre zările senine,
Să prind în mînă luna, o seceră de-argint.

Intii a fost departe un stol de rîndunele,
Și-un zoon purtat prin aer pe-o aripă de vînt
Un strop de cer albastru în ochii dragei mele
Și-o brazdă răsturnată pe umedul pămînt.
Un Țocostirc-ștafetă a dat de veste-n-țară
Că-n faptul dimineții un oaspe ne-a sosit,
S-a reîntors acasă dorita primăvară;
- „Privighetoarea cîntă! Liliacul a-nflorit!”
În inima pădurii, în zîmbetul femeii,
Pulsează=aceeași viață, tresare=acelaș dor,
Olimpul se trezește, întineriră zeii,
I-a săgetat cu arcul pîrdalnicul Amor,
Renaste deopotrivă și omul și gîndacul,
Cînd înfloresc castanii și vine luna mai;
Pe-o zi ca asta, Faust făcînd contract cu dracul,
De dragul Margaretei a renunțat la rai.
E iarăși primăvară! Nu-ncape îndoială!
Mai caldă mi-e privirea, mai îndrăzneț pasim,
Urechea nu ne minte și ochiul nu ne-nșală,
Odată cu pădurea și noi întinerim...
Un cînt de bucurie răsună pretutîndeni,

- Al meu e cerul luminat
Stropit cu scînteieri de stele,
Al meu e codru-ntunecat
Și apele sînt ale mele.
A mea e clipa care zboară
Lăsînd în urmă-un bun rămas
Un pas ușor de căprioară,
Pierînd pe-un drum fără popas
Al meu e strălucitul soare
Și-noapătatul astîlnit
Și ziua care a răsărit.
Al meu e vîntul galeș, care
Plecînd în lume, așa hai-hui,
S-a depărtat spre-o altă zare
Și mi-a luat viața lui
A-mele-s farmecele firii
Pădure, holdă, iarbă, stea,
A mea e țara fericirii
Și toată lumea e a mea!

Prin aer simt cum trece o undă fermecată
Și-aud cum îmi șoptește în taină luna mai:
- Mai stii să cînti un cîntec de dor ca altădată?
Mai orei să fii iar tînar? Mai crezi în mine? - Mai!
Dort primăvara-n suflet ca într-o cupă plină,
Puteri împrăspătate în brațul meu sporesc,
Mă bucur de culoare, de cîntec, de lumină,
Mă bucur că sînt tînar, mă bucur că trăiesc!

METAMORFOZA

Nu-i o traducere din Ovidiu, nu-i o explicație a legilor zoologice, ci numai relatarea unui fenomen foarte curios, petrecut la întreprinderile economice racionale (Stalin).

Conducerea întreprinderii s-a metamorfozat în... asociație particulară de beneficiari, iar bunurile întreprinderii în venituri extrabugetare și obiecte de apartenență personală.

Pe etape, conducerea s-a constituit în „Club ciclist” metamorfozînd o parte din banii sustrași din „cerealele economice” obținute prin lipsă la cîntar în dauna pretărilor, în biciclete, proprietate personală.

De asemenea s-au metamorfozat o serie de porci crescuți de întreprindere în: șunci, cîrnați, căltașii etc., în camera tovarășului director Receanu Traian, transformat și el în consumator direct din bunul obștesc.

O altă etapă a constituit-o și metamorfozarea colectivului de conducere compus din directorul Receanu Traian urmat cu abnegație de Bogdan Basarab, șeful planificării, Dîuc Francisc, conducător tehnic, într-o mică gospodărie chibzuită pentru... aprovizionarea cămărilor personale cu zarzavaturi, făină etc.

Împreună cu tov. Motoașcă Alexandru de la cooperativa Bod, cu care lucrau mină în mină, au mai metamorfozat o parte din remizele realizate de acesta, prin vînzarea „surplusului” de la întreprindere către cooperativa Bod, ca cereale achiziționate de la producători, în ceasuri extraplate, fiind distribuite după importanță: cite unul, cite două de căciulă. Acest nou stadiu al procesului de metamorfoză se poate numi „ceas-șperț”.

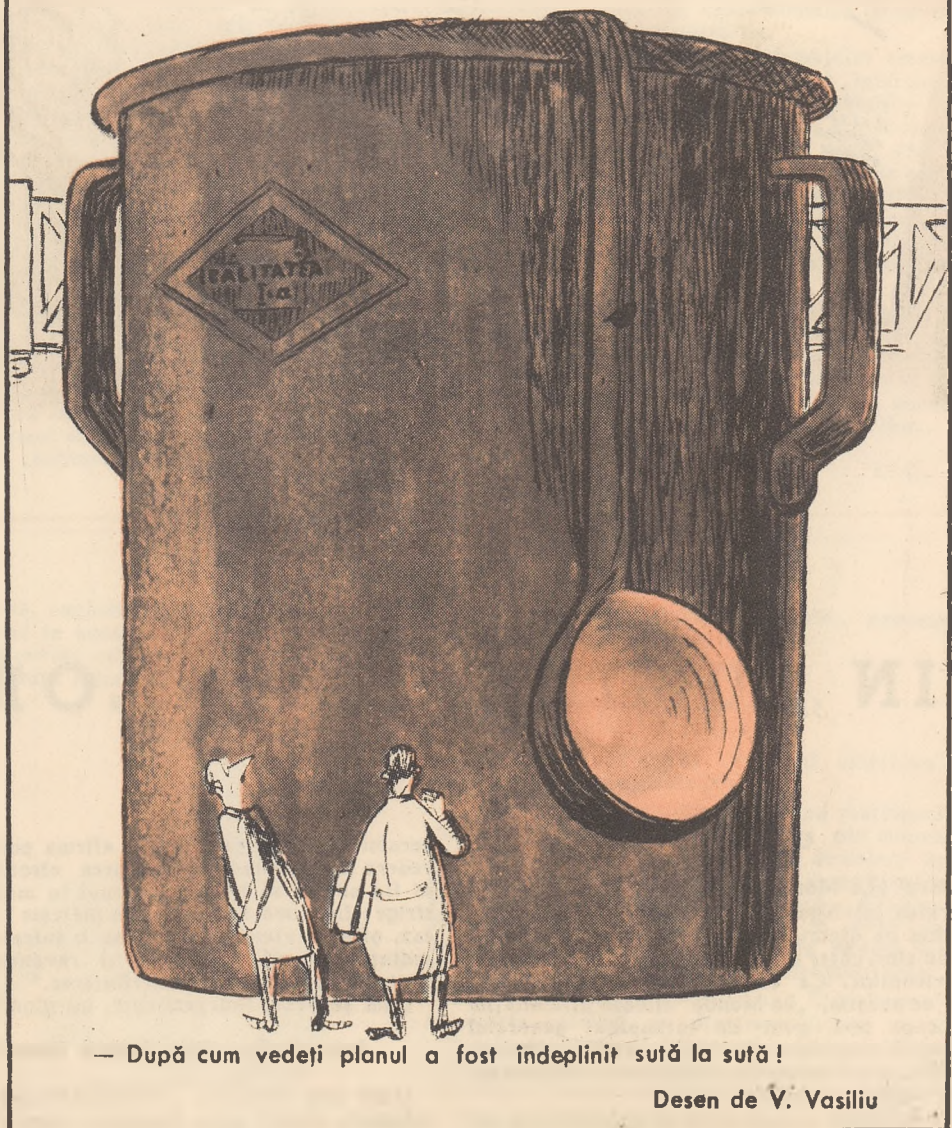
Pentru ingeniozitatea de care au dat dovadă în adaptarea legilor metamorfozei la nevoile personale ale domniilor lor, tovarășii conducători ai I.E.R.S., s-au autopremiat, natural fără forme contabile.

Valoarea experienței în vederea metamorfozării bunurilor statului în bunuri personale, se cifrează în jurul sumei de 300 000 lei.

Cum experiența promitea să fie fructuoasă a fost necesar să fie și controlată, iar comisia de control nu a aprobat extinderea ei, însă a aprobat inovatorilor concedii nelimitate, pentru a le crea condiții să studieze legea metamorfozării infractorilor în oameni utili societății.

GH. MOSOR

Sînt unele întreprinderi care nu urmăresc decît îndeplinirea planului valoric, neglijînd total planul pe sortimente.

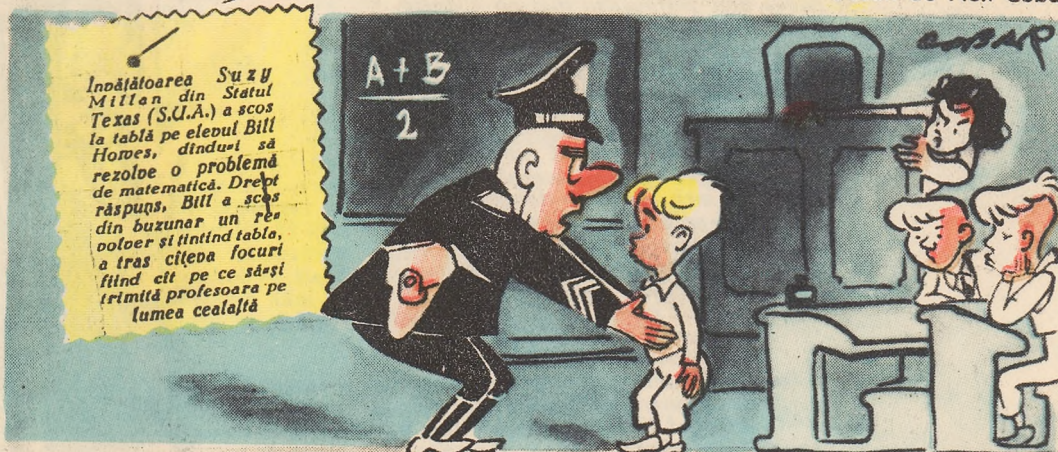
- După cum vedeți planul a fost îndeplinit sută la sută!

Desen de V. Vasiliu

Modul lor de viață...

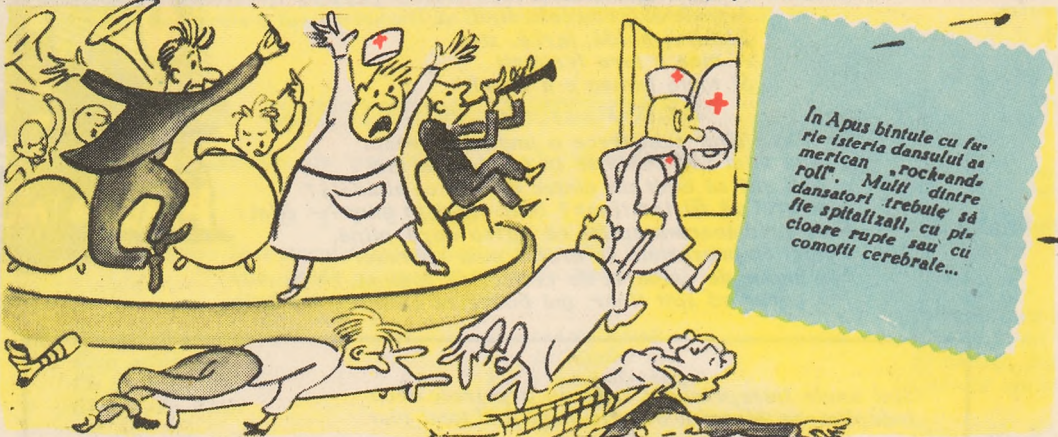
„Un jeune soldat

Desen de Nell Cobar

Inoățătoarea Suzy Milton din Statul Texas (S.U.A.) a scos la tablă pe elevul Bill Howes, dându-i să rezolve o problemă de matematică. Drept răspuns, Bill a scos din buzunar un revolver și tintind tabla, a tras cîteva focuri fiind cît pe ce să-și trimită profesoara pe lumea cealaltă

POLICEMENUL : — Pe asta-l puteți scoate la lecție, e neînarmat!

In Apus bîntule cu furie isteria dansului american „rock-and-roll”. Multii dintre dansatori trebuie să fie spitalizați, cu picioare rupte sau cu comotii cerebrale...

— Opriji! Deocamdată suspendați dansul : nu mai e nici un pat liber în spital !..

Tînăra Gertrude Kolsh din orașul american Riverhead a anunțat că-și vinde copilul pe care urmează să-l nască în mează să-și achite datoriile.

— Dar tu ce cauți aici în piață ? Ce vinzi ?
— Pe mine !!

De curînd, în cadrul unei conferințe de la Bonn, d. Strauß anunțat întregii lumi o știre de-a dreptul zafională : noua armată vest-germană se dcratizează !

În sfîrșit, iată o veste bună, un motiv ușurare și de înseninare pentru toată lumea. Presa occidentală publică, pe lîngă declarația respectivă, o fotografie mare a d-lui Strauß în care ministrul de război prezintă ziaristilor o... cizmă. E vorba de noua cizmă democratică a armatei vest-germane. O cizmă cu adevărat revoluționară : fără ținte, fără blacheuri, potcoave. Numai piele moale și caucuc. O mă tăcută care va asigura proiectatelor șuri și turnee europene ale noului Wehrmacht discret și o liniște neobișnuită. S-a terminat cu răpăitul sinistru al vechilor armate prusice hitleriste. O cizmă nouă, blajină, cuvînt democratică, se pregătește să cuture lăunții. Vecinii Germaniei occidentale pot să răsușate : ei vor fi cuceriiți în liniște, fără mot și fără cadentă (dacă, bine înțeles, pîrile d-lui Strauss și ale patronilor săi dinăun și din afara Republicii Federale ar fi să se realizeze vreedată !..) Ei nu vor fi deranjați data asta, de falmoasa „cizmă prusacă”, — doar tunurile și tancurile, avioanele și mitralie vor mai face zgomot, dacă nu cumva d. Strauss și stăpînii săi vor găsi un mijloc să le „demonstizeze” și pe ele.

Cît privește celelalte amănunte ale înfățișării noului soldat al Germaniei occidentale, ei vecinii pot să fie liniștiți și despre partea ei nu vor vedea odioasa uniformă hitleriană în tonuri mohorite, vinete sau verzui, împunctată cu fel de fel de tinichele macabre, catacumbale, paftale, lanțuri etc. Hainele au fost ele democratizate ? Culoarea lor, pentru armele, (pînă la reînființarea unor unități de ciale) va fi kaki-ul. Dar un kaki deschis, moale, „drăguț”, „U. S. Army”. Vestonul a fost : tat, avînd și el acum un aer mai „civil” și „atlantic”. Centronul de asemenea a fost ajutat și deocamdată, lipsit de tradiționala inscripție „Gott mit uns”. Întreaga înfățișare a ostașului Strauss urmează să aibă ceva „șic”, atrăgător, dacă nu chiar distins. El trebuie smulgă, fără doar și poate, simpatia și adiecția refrenelor de muzică ușoară prin bar Occidentului, așa cum odinioară, la primă apariție, a strînit-o „Un jeune soldat de Kentu” cu aerul lui sportiv american și cu al său „cîntec simpatice și „drôle” : „Hallo, baby, made sell” !

IN LUMINA FAPTELOR

Cine plătește ?

Ziarul „Le Monde” ia, într-un număr recent, apărarea lui Ngo-Dinh-Diem și a regimului său, arătînd că dictatorul sud-vietnamez și oamenii lui nu sînt, chiar așa cum se spune, sub ordinele americanilor. Ca exemplu de „independență” față de aceștia, „Le Monde” citează dificultățile pe care le-a avut de împlinit generalul O'Daniel, consilier american pentru instruirea armatei sud-vietnameze, din partea conducătorilor militari autohtoni.

„Se întimpla uneori, scrie „Le Monde”, ca ge-

neralul O'Daniel pentru a-și afirma punctul de vedere în fața unor aliați prea circumspecți, să fie nevoit să bată cu pumnul în masă și să strige : La urma urmelor, cine plătește ? în care caz, ofițerii vietnamezi cereau o intrerupere a ședinței ca să delibereze și reveneau apoi pentru a-și comunica incuviințarea.”

Cum se vede, independență, nu glumă !

Întoarcerea din „lumea liberă”

După cum relatează „l'Humanité”, trei tineri refugiați unguri care fuseseră repartizați să

lucreze în minele din Valenciennes, nu s-au mai prezentat la lucru. Ei au declarat unui ziarist de la „Liberté de Lille” următoarele :

„Am fost înșelați. Fără îndoială, nu e totul perfect în Ungaria, dar cel care muncește are ce minca. Aici ni s-a spus : O să vedeți, veți învăța meseria de minier, în cîteva luni o să aveți locuințe, salarii mari. Și iată că abia ajungem să mîncăm o dată pe zi... Într-o hru-bă ca asta unde lucrăm în prezent, în Ungaria n-ar fi fost lăsat să intre nici un muncitor. Acum sîntem lămuriiți, am chibzuit bine : vrem să ne întoarcem acasă, chiar pe jos, dacă e nevoie.”

Instigatorii tam-tam-ului cu refugiații unguri încep să culeagă roade neprevăzute. Nu s-ar putea găsi o reclamă mai proastă pentru „raul lumii libere” decît mărturia acestor amăgiți care, sătul de minciunile și de putregaiul burghez, se întorc, din ce în ce mai mulți, „chiar pe jos dacă e nevoie”, în patria lor.

O nouă palmă pe obrazul „civilizatorilor” și „eliberatorilor” occidentali !..

de

„tucky“

și variantele lui

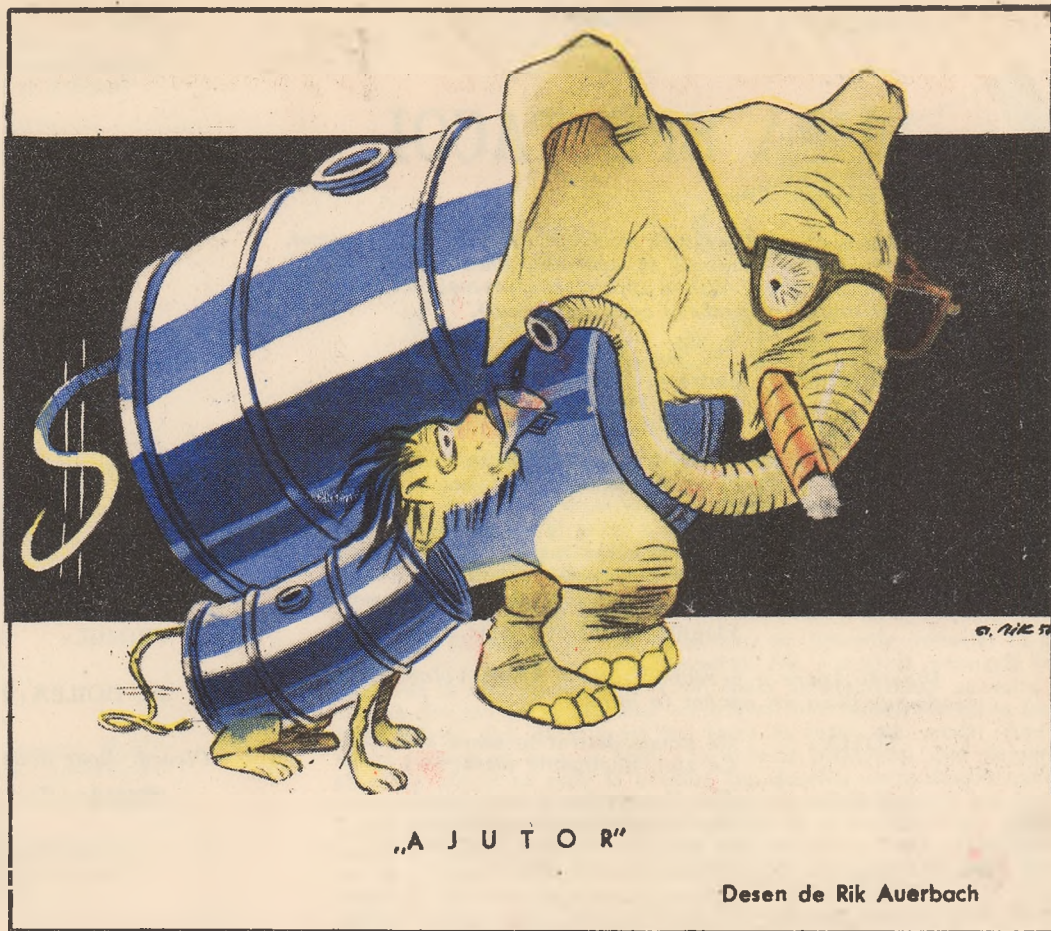
Așa, visează, desigur, d. Strauss și patronii săi democratizând cizmele și centurile nou-ului Wehrmacht...

În țările vecine Germaniei occidentale însă, chiar dacă e vorba de parteneri din NATO, „democratizările“ de la Bonn nu provoacă nici visuri, nici entuziasm. Judecând după aceste semne, e puțin probabil că în barurile partizene se pregătesc șlagăre admirative pentru ostașii de peste Rin. În presa franceză, dimpotrivă, se „fredonează“ unele comentarii ce s-ar putea rezuma în această variantă a tuturor identificărilor, excluzând, în ciuda cizmelor democratice, orice iluzii și confuzii:

„Un jeune soldat de Kesselring!“

Sau, cu alte cuvinte, „lupul își schimbă părul“...

GEO DUMITRESCU

„A J U T O R“

Desen de Rik Auerbach

AMBASADE DE VÎNZARE

În momentul de față, în Statele Unite, opinia publică e preocupată de așa-numitul „scandal al ambasadurilor“. După cum relatează presa americană, de la o vreme ambasadurii Statelor Unite în străinătate sînt numiți după criteriul „care dă mai mult“.

Cu privire la aceasta, cunoscutul comentator Joseph Alsop scrie în „New York Herald Tribune“:

„Într-adevăr, nu mai sîntem în secolul al 19-lea cînd un asemenea trafic nu putea să producă pagube. Astăzi Statele Unite au în străinătate interese enorme care trebuie apărate de ambasadurii noastre. Aceștia trebuie să fie capabili, indiferent dacă sînt bogați sau săraci, dacă sînt sau nu de carieră..., și ei nu trebuie numiți în raport cu contribuția lor la

cheltuielile campaniei electorale a partidului republican“.

În continuare, Alsop vorbește de numirea lui Scott McLeod (unul dintre principalii colaboratori ai lui McCarthy) în Islanda: „Această numire recompensează pe d. McLeod pentru răul pe care, mai mult decît oricare altul, l-a făcut politicii externe americane. El nu va face poate mult rău la Dublin, dar pentru ce oare e nevoie să fie trimis pe cheltuiala contribuabilului american?“

„Dar acesta nu e decît un amănunt neînsemnat în murdara poveste de care ne ocupăm. În acest an, posturile diplomatice au fost scoase în cea mai mare parte la mezin și vindute pe bani peșni. Din această pricină, arată în continuare J. Alsop, au fost rechemate oameni corupși ca d. Bohlen de la Moscova, sau Robert Coe, ambasador în Danemarca (a cărui contribuție de 7000 de dolari la ultima campanie electorală a fost considerată ca insuficientă)“ etc.

Scandalul ambasadurilor americane nu mai e însă un lucru surprinzător pentru cine a înțeles mecanismul societății americane; e vorba de un nou „business“ și atîta tot. El explică

însă, pentru opinia publică din afara Statelor Unite, nivelul caracteristic al diplomaților americani, comportarea lor adesea bizară, dacă nu scandaloasă, în țările în care sînt acreditați, gafele și năzbitiile prin care devin, nu odată, indezirabili... în ciuda sumelor grase cu care și-au cumpărat posturile.

E bine cunoscută figura diplomatului american în „lumea liberă“, care slujește „interesele enorme“ ale S. U. A. cu mijloacele cowboy-ilor din Texas. Nu mai puțin cunoscută e grosolana și puerila „pasiune fotografică“ a unor diplomați americani în țările lagărului socialist unde acești expedițivi și joviali îmbogățiți manifestă uneori tot atîta pricepere și aptitudine pentru diplomație, pe cît manifesta odinioară celebrul Niță Pitpalac în cursul nu mai puțin celebrilor sale călătorii „prin Evropa“...

Totul se explică acum. Meritele acestor distinși reprezentanți ai Americii nu trebuie căutate în afara Statelor Unite. După cum rezultă din cele scrise de Alsop, acești ambasadori ai finanței americane sînt diplomați numai acasă și numai în materie de minuire a cecurilor...

I. C.

„Electric-Girls“

În fața unui tribunal din New-York a venit e curînd, după cum ne informează „l'Humanité Dimanche“, un caz de reclamă comercială care e din comun. Unul din conducătorii secțiilor de desfacere ale uneia din cele mai mari fabrici americane de aparate electrice oferea drept primă cumpărătorilor grosiști... favorurile nor fermecătoare „girls“, pe care, la rîndul său, le achiziționa la prețul de 100 de dolari pe oapte.

Se pare, după cum rezultă din mărturiile produse în proces, că o serie de comercianți și usinessmen, ademeniți de grațiile făgăduite, au făcut comenzi considerabile de materiale electrice.

Nu știm deocamdată dacă furnizorul de femei electrice va avea ceva de pățimit de pe urma agenozității sale, - ea decurge de altfel din isăși modul de viață american, în care totul vine și se cumpără sub semnul bătrînelui incipit negustoresc „reclama e sufletul comerțului“...

Deocamdată, negustorul în cauză deține, se pare, recordul în acest sens; nu e exclus însă să aflăm în curînd că acest record a fost depășit și că, drept primă pentru o achiziție mai

„grasă“, cutare industriaș și-a oferit... nevasta sau fiica, sora sau soacra!...

Nici vorbă de petrol!

Reproducem din ziarul „Romînul american“ aceste rînduri semnificative:

„Companiile petrolifere americane realizează un venit anual de 4650 de dolari din munca unui muncitor american, și 40000 de dolari în decursul unui an, din munca unui muncitor din statele arabe. Compania petroliferă „Arabian American“ (ARAMCO) a realizat în 1955 un beneficiu de 530 milioane dolari în Arabia Saudită, numai în urma vînzării petrolului brut“.

E împede, așadar, că „doctrina Eisenhower“ și „teoria vidului“ nu urmăresc altceva decît „să asigure pacea și progresul în Orientul Mijlociu“, „să ajute popoarele înapoate“ și „să combată expansiunea comunistă“...

Nici vorbă de petrol!

G. D.

„URZICA“ 9

DUPĂ SPECTACOL

Cortina a căzut. Premiera unei noi comedii s-a consumat. În sală, publicul continuă să aplaude, chemând la rampă autorul și interpreții. Cîțiva spectatori însă, mai ales din aceia cu spirit critic, se grăbesc spre garderobă. Apar doi critici.

PRIMUL : Satira e, găsec, sfichiutoare !
Ne sint asemeni plesse necesare.
Ce ziceți, nu-i așa că v-a plăcut ?

AL DOILEA : Ce zic ? Hm, da, rămîne de văzut...

Pleacă. Apar alți doi critici.

PRIMUL : Prezintă plesa însușiri vădite
Și are și momente izbutite.

AL DOILEA : Da, sint destul de iscusit dozate
Elogiile, calomniile, toate...

Pleacă. Apare o pereche : soția - foarte volubilă ; soțul - indispus și cu un pachet în mînă.

SOȚIA : Ce ne-am distrat în seara asta, tu !
Ce zici, inteligentă plesă, nu ?

SOȚUL : Aș ! După mine e ceva banal,
Un flecușteț de loc spiritual
Și nu-i găsec decit o calitate -
Că se sfirșește repede...

SOȚIA : Se poate ? !
Doar insuși tu ai ris în gura mare !...

SOȚUL : Ei și ! Mă rog, ce importanță are ?
Am ris și eu, dar nu am ris serios ;
Un act reflex cu totul de prisos.

Pleacă. Apar alți doi critici.

PRIMUL : Cum vi se pare plesa ?

AL DOILEA : Personal
Cred că autorul sare peste cal
Cînd pe un prost îl ridiculizează
Și un calomniator calomniază...

Pleacă. Interrupindu-se reciproc cu multă indignare, apar doi tineri în haine cadrilate, pîrînd a fi niște studenți.

- Banalități !
- Curată parodie !
- Bah ! realism !
- Nu că-mi repugnă mie,
Or fi Degas, Picasso nestemate
De impresionism, mă rog, se poate,
Dar pentru un om cu gustul rafinat,
Nu văd nimica demn de remarcat !

Pleacă. Apar alți doi critici.

PRIMUL : E risul bun și purificator
Admir pe curajosul autor !

AL DOILEA : Da, da, atacă fără de sfială ;
Auzi ce cutezanță, ce ndrăzneală !

Pleacă. Apar două tinere ciutulite, coafate la modă.

PRIMA : Iar fabrică uzină, colectiv,
Angajamente, sarcini... Ce naiv !
Vezi tu, alaltăseară am văzut
Un film străin. Teribil mi-a plăcut !

S-a hotărît în ședință să defilăm cu portretul celui care va câștiga întrecerea. Dar cine anume o va câștiga, nu s-a putut hotărî în ședință. Asta se va vedea. Deocamdată se știe numai cine îl va face portretul. Portretul îl voi face eu. Tot eu l-am făcut și anul trecut, cînd întrecerea a câștigat-o Calistrat. L-am pictat într-o noapte, pentru că rezultatul întrecerii mi s-a comunicat abia în ultima zi. N-a avut timp vopsea să se usuce. Am defilat cu portretul umed, din care cauză, la un popas, cînd, întimplător, s-a rezemat contabilul de portretul proptit de un zid, i-a rămas un ochi și jumătate din obrazul lui Calistrat pe spatetele pardesifului. Anul acesta, contabilul m-a avertizat :

- Te rog să faci portretul din vreme, să nu se mai intîmple ca anul trecut.

Ușor de zis, dar de unde să știu eu, din vreme, cine va câștiga întrecerea ? Nu pot ști. Cel mult, pot să bănuiesc. De exemplu, să-l bănuiesc pe Calistrat. Ce, nu e el tot atît de harnic ca anul trecut ? Nu-și depășește regulat norma ? Dacă o fi să câștige Calistrat, înseamnă că m-am invirtit : nu mai trebuie să desenez nimic. Este suficient să găsec portretul de anul trecut, să-l șterg de praf și să-l completez cu medalia pe care Calistrat a primit-o între timp.

Este suficient, cu o singură condiție : să câștige într-adevăr Calistrat întrecerea. Ei bine, rezultatele primei săptămîni arată că n-o câștigă ! I-a luat-o înainte Manole. Și dacă Manole l-a luat-o înainte, Calistrat nu mai are nici o șansă. Dar norocul nu m-a părăsit de tot, pentru că Manole seamănă leit cu Calistrat. Dacă modific puțin nasul și-l potrivesc și o mustăcioară neagră, Calistrat devine cel mai veritabil Manole. Totul e să fac modificarea din vreme, ca să aibă timp să se usuce.

M-a văzut directorul. Zice :

- Nu cred că ai nimerit-o. Miine vine din concediu Năstase, care e mai harnic decît Manole. Ce te faci dacă l-o ia înainte ?

Ce mă fac ? Două-trei modificări și gata ! Cu Năstase aranjez ușor, pentru că mi-e prieten și, dacă o fi cazul, îl rog să-și lase mustața, ca a lui Manole. Nu rămîne să modific decît ochii și părul. Mai precis, să modific ochii, pentru că Năstase îl are albaștri și să modific părul, pentru că Năstase nu-l are de loc ; e chel. E chel și oricît de prieten mi-ar fi, nu cred să-l pot convinge să-l crească păr.

Dar socoteala de acasă nu se potrivește cu cea de pe grafic. Abia am terminat modificările, că a rămas și Năstase în urmă. I-a luat-o înainte tovarăsa Marcelina.

- Marcelina are toate șansele ! - mi-a spus secretarul comisiei de întreceri. Și adăugă : - Ar fi interesant să câștige întrecerea o femeie.

Auzi, interesant ! Ar fi curată nenorocire. Niciodată n-am s-o pot convinge pe Marcelina să-și lase mustața ca Manole, sau chelie ca Năstase. Trebuie să modific tot. Trebuie să pun păr și să-l

vopsec în maro-roșcat, cum și-l vopsește și Marcelina. Mustața trebuie să i-o rad. Și dacă o mustața adevărată se rade cît ai zice pește, apoi să știi că una desenată îți dă ceva de furcă. Plus bărbia care trebuie micșorată, buzele care trebuie rujate, obrazul care trebuie pudrat...

Cînd să zic și eu gata, Marcelina a dispărut din fruntea întrecerii. În locul ei, din nou Manole.

- Imi pare bine să câștige și Manole, că-l harnic și priceput, - mi-a spus secretarul comisiei.

Ce folos că e harnic și priceput, dacă e cîrn și mustăcios ? Măcar de-ar avea părul maro-roșcat, ca Marcelina ! Acum, uite, trebuie să pun mustața la loc, ceea ce dovedește avantajul penelului față de brici, care, deși te rade repede, niciodată nu poate să-ți pună o mustață la loc.

Din păcate însă mustății nu l-a fost dat să stea decît două zile. Pe urmă, în frunte a apărut Calistrat așa că am desfilat-o. Pe urmă a apărut iarăși Marcelina, apoi Popescu și Zaharescu. Ba puneam mustața, ba o scoteam, ba-l făceam nasul drept, ba cîrn, ba puneam chelie, ba o desfilam, pînă într-o zi, cînd m-am săturat. Mi-am zis : fie ce-o fi, o să defilăm și anul acesta cu tabloul umed. Aștept pînă în ultima zi, cînd fac modificările definitive.

În sfirșit, iată și ziua mult așteptată. Întrecerea s-a terminat, comisia a deliberat, secretarul a venit urgent să-mi comunice numele câștigătorului :

- Grăbește-te ! - zice - Apucă-te repede de treabă, ca să termini la vreme.

Zic :

- Nu-i zor, că tabloul de bază îl am. Rămîne numai să modific un nas, o ureche...

- Un nas ? Trei nasuri ! Trei nasuri și șase urechi.

Sincer vorbind, n-am știut și nici nu mi-am închipuit vreodată că la noi în întreprindere există cineva cu trei nasuri și șase urechi. Iar dacă există, înseamnă că am un ghinion cumplit ca tocmai el să câștige întrecerea și să-mi dea de furcă cu tabloul.

- Va trebui să faci trei tablouri ! - zice secretarul.

- Pardon ! - zic - Era vorba numai de câștigătorul întrecerii.

- Toți trei sint câștigători. Manole, Marcelina și Calistrat au intrunit același număr de puncte.

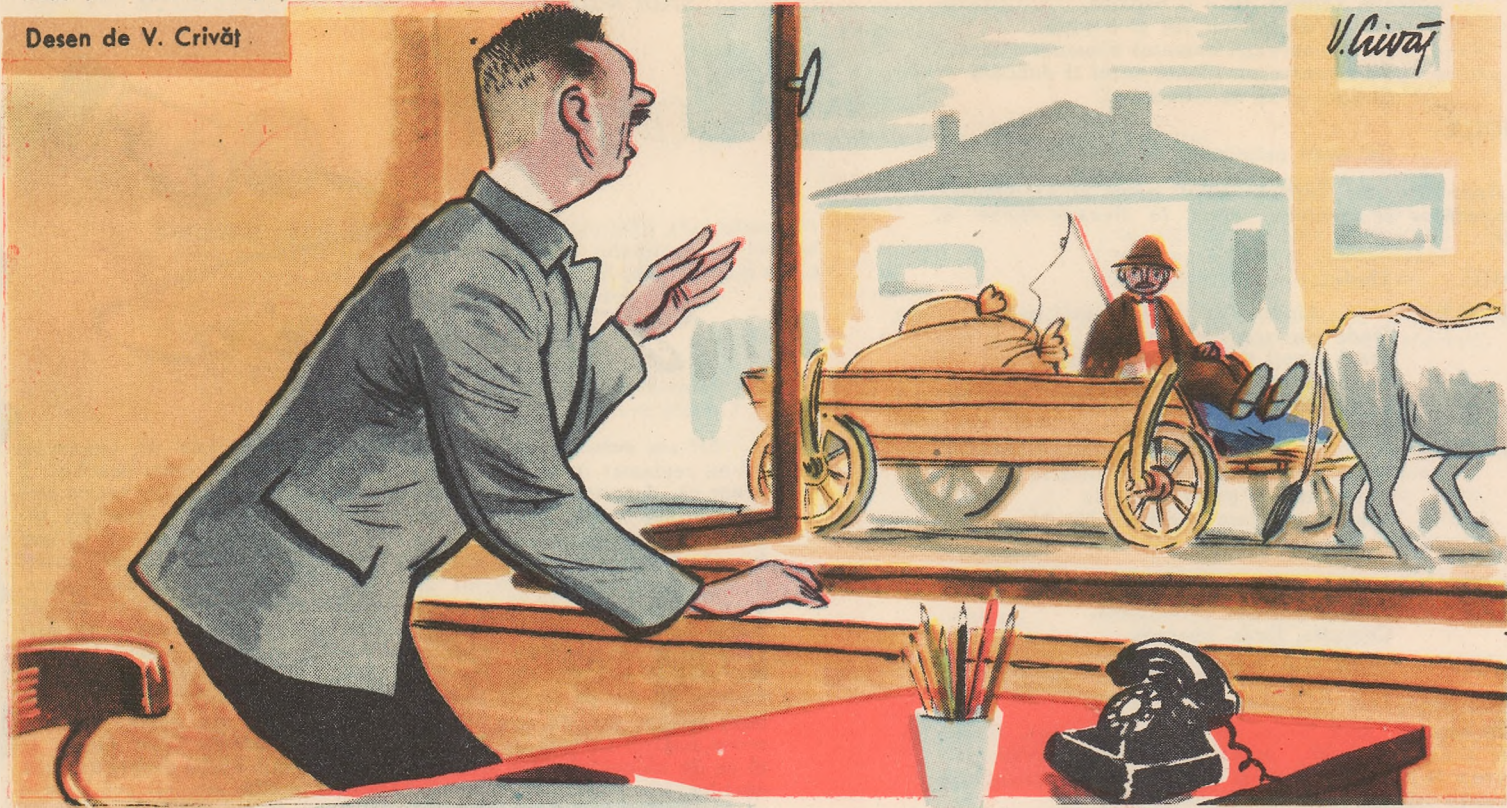
Am avut impresia că văd o mustață flotantă care zboară prin cameră, pe urmă încă una și încă una. Pe urmă, am leșinat. Cînd m-am trezit, am luat penelul și am dat zor. Nu-i ușor să faci trei portrete pînă a doua zi.

Dacă miine, la paradă, veți vedea că defilează o coloană purtînd trei portrete cu vopsea încă proaspătă, să știți că eu nu am nici o vină. Iar dacă în locurile de popas veți vedea portretele proptite de un zid, vă sfătulesc să nu vă rezemați de ele.

VICTOR PIȚIGOI

Maî sînt unii activiști care nu ies pe teren să ducă muncă de lămurire cu țărani, așteptînd să se facă de la sine colectivizarea

Desen de V. Crivăț

— Hei, bade! Dacă gospodarii din comuna dumitale vor să facă gospodărie colectivă, spune-le să vină la mine să-i lămuresc!..

CONSTANTIN OTTESCU

Scrisoare unui prieten

Te vei mira probabil că-ți scriu, și e firesc.
Puteam la fel de bine să caut să-ți vorbesc:
Nu am făcut-o însă... Eu cred că o scrisoare
E totuși mai concisă și mai convingătoare
Decît o controversă ce între noi s-a nîncîns;
Eu nu te pot convinge și nu pot fi conșins.

De cîțoa timp în tine e o modificare
Nu foarte, foarte gravă, dar îngrijorătoare:
...Pășești rotînd din umeri, ai gesturi largi de mină,
Cînd îți vorbește omul zîmbești ironic pînă
Termină, și, pe urmă pe cap îl lași să cadă
Sau un verdict laconic, sau un verdict-tiradă,
În orice chestiune discuți cu gravitate
Ești cel ce știe toate... cu inexactitate:
Ce rază are luna, cam cine sînt aștrzii,
Cum a murit Cellini și cum trăiesc quovizii...
Greșești și ti se spune aceasta.

Ce contează!
De vină este numai cel ce te corectează!
Tu crezi, precum cocoșul, că soarele răsare
Doar pentru că aude mîtaștra ta cîntare,
Că nasul e organul simbol ce ți s-a pus,
Sub trunte, doar în scopul să-l porți cît poți mai sus
Și îl menții acasă, la slujbă și pe stradă
În crîncen echilibru, de frică să nu-ți cadă.
Tu crezi că-nțelepciunea rezidă-n briantină,
Te-nvăluie în trufie ca într-o pelertină,
Ai platoșă disprețului și spadă tronă,
Ești cel ce își așează mai bine pălăria
În clipa cînd salută pe stradă un amic;
Pari informat de toate chiar cînd nu știi nimic;
Tu crezi că în discuții contează cantitatea
De vorbe ce îmbracă, sonor, banalitatea;
Tu crezi în forma pură a cozii de pîn
Și-n conținutul mingii ușoare de săpun.
Dar ignorezi, se pare, în simetria poziții
Ce ține-ascuns pînul în ebantatul cozii
Și ce conține mîngea cea goală, de săpun.
Am fost cam rău cu tine...

Prietenul tău bun.

Desen de Nadja Kuli (din „Krokodil”)

Trei hoți

În urma controalelor făcute la unități comerciale din Șuța-Tirgoviște, au fost constatate diverse încercări de înșelăciune.

La bufetul Teiș (pendinte de T. A. P. L.) ospătarul Sfirnoiu Vasile nu emisese note de plată pentru toate consumațiile dintr-o zi.

Gestionara Nicolescu Liuba de la chioșcul de piine (pendinte de U. R. C. C.) a fost găsită cu lipsuri în gestiune.

Nicolae Constantinescu-Parculea, gestionar la cooperativa Viforita, dosea mărfuri și vindea cu suprapret.

Ei au fost concediați din funcții sau trimiși în judecată.

Încit, cei care au furat cumva din neșocotintă, acum pot spune că sînt oameni... cu judecată.

Librărie cu lacăt

Secția de librărie a cooperativei din comuna Racovița (raionul Brăila) stă de mult timp încuiată cu lacăt, pentru că n-are... gestionar.

Din această cauză, copiii de școală din comună sînt nevoiți să umble după calete, creioane, cerneală, prin satele vecine.

Toate astea, pentru că tovarășii de la conducerea cooperativei nu consideră necesar să-i găsească, mai repede, acestei librării, un gestionar, iar superiorii dumnealor de la U. R. C. C. Brăila se dezinteresează total de această problemă.

Adică, lacătul e pe ușa librăriei, dar... încuiatii sînt... în alte părți.

Cap în cap

În cancelaria școlii silvice din Cimpulung Moldovenesc se află, pe o masă, două documente. Ambele provin de la direcția cadre și învățămînt a ministerului tutelar, și ambele sînt semnate de același director, tovarășul Oanea Constantin.

Primul document e ordinul circular nr. 82566/956, prin care ministerul (adică tovarășul director) „interzice cu desăvîrșire” să se organizeze în sala de festivități a școlii orice reunitii și petreceri sau alte manifestări în afara celor cu caracter strict cultural și educativ.

Al doilea document e... cererea nr. 3/957, prin care o organizație profesională (...neșcolară) din Cimpulung Moldovenesc solicită direcției respective din minister să-i aprobe sala de festivități a școlii silvice din Cimpulung, pentru o „reuniune tovarășească”, intrucit școala a refuzat aprobarea, pe baza ordinului circular semnat de tovarășul director Oanea. Pe această cerere, același tovarăș director a pus rezoluția „se aprobă”.

Două documente (purtînd o aceeași semnătură) care se bat cap în cap.

De unde rezultă că ambele documente au fost elaborate cu cap.

Familia P. T. T. R.

La direcția regională P. T. T. R. Bacău, șef al serviciului exploatarei T. T. e tovarășul Teodorescu Constantin, care are -ca subalternă la șefia telegrafului pe soția sa, tovarășa Teodorescu Elena.

Și fiindcă soții Teodorescu i-au botezat un copil tovarășei Hreapcă Aurelia, locțiitoarea șefului oficiului telefonic, sînt cîteșitri, acum, cumetri.

Și fiindcă prietenele rudelor sînt și prietenele noastre, soții Teodorescu au primit-o în familia și pe tovarășa Rusticeanu Eleonora, încadrată inginer de exploatare la serviciul T. T., condus de... cumătrul Teodorescu Constantin.

Cîteva din rezultatele cumetrii: cînd

tovarășa Hreapcă face vreo dare de seamă, constată că serviciul de telegraf condus de cumătra Elena n-are nici o deficiență; cînd postul tovarășei Hreapcă, de locțiitoare, e anulat, tovarășul cumătru-șef Teodorescu Constantin înființează repede un post de responsabil T. T. la oficiul telefonic, în care o și încadrează pe cumătra Hreapcă...

Etc.
Etc.
P. T. T. R.
P. T. T. R.

Contabilitate cu ciomag

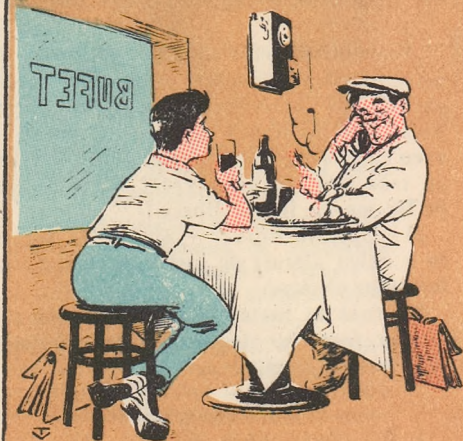
La întreprinderea regională „Combustibilul” din Deva e un contabil-șef foarte energic: tovarășul Pogolșa Nicolae.

Energia sa e conformă tuturor regulilor contabilești: cu activ și cu pasiv.

La treabă, dumnealul e total... pasiv, dar în schimb e foarte activ cu salariații: urlă la ei și le bate cu pumnul în masă, îi injură și îi bruschează. Iar cînd i se recomandă să se mai tempereze și să se poarte mai civilizată, interzice „să i se dea lecții” și promite că, la nevoie, va utiliza și... ciocmagul.

E clar: tovarășul contabil-șef Pogolșa nu practică contabilitatea normată, ci una opusă ei, adică o contabilitate... a-normată.

Desen de V. Timoc

— Vorbești cu biroul? Spune-i lui Popescu că sîntem la minister și să ne rețină loc la cantină..

— Aș dori o marcă străină!

Desen de Geta Brătescu

fereste linia!

de A. CARU

„Ferește linia!” ...strigă pitoresc, prin mărunte gări, vrednicii acari și alți modești paznici ai activității feroviare. „Ferește linia”: să nu treacă peste șine vreun om, vreo rață, vreo vacă, tocmai cind s'a anunțat un tren sau sint manevrate niște vagoane. Să fie meru linile libere!

Și: „ferește linia!” - atenție la pericolul de a călca alături de... șină, minuiud avutul feroviar obștesc.

Nu însă în toate gările sau în birourile tuturor forurilor (ceferiste sau necceferiste) se... ferește linia.

Un vagon uitat

În gara Turnu-Severin incurcă linia, de luni de zile, un vagon încărcat cu ingrășăminte chimice. El a fost expedit, astă toamnă, gospodăriei agricole de stat Burila Mare (din raionul Vinju Mare, regiunea Craiova).

Acest vagon a ajuns, în noiembrie 1956, în gara Turnu-Severin, și acolo a încrămenit pînă azi, fără să se mai intereseze de el nimeni: nici forul care a trimis ingrășămintele, nici gospodăria căreia i-au fost trimise, - nici... gara.

Mare nepăsare.

Nepăsare cu... vagonul.

Vagoane negociate

Nu însă toate vagoanele din toate gările stau pe loc. Unele se și mișcă. Se mișcă dacă... mișcați din urechi.

De exemplu, dacă aveți de transportat ceva materiale de la o gară la alta, iar vagoanele care vă trebuie le dirijează șeful stației Zebilu din raionul Babadag, - să știți: nu obțineți nici un vagon de la acest șef, pînă nu-i dați... șperț.

Doi delegați ai sfaturilor populare ale orașelor Caracal și Corabia n'au vrut să-i dea șeful Petre Stan al stației Zebilu banii ceruți ca șperț - și prin urmare n'au obținut de la el vagoanele necesare transportării unor cantități de platră de pavaj.

E însă om înțelegător șeful de la Zebilu: nu pretinde totdeauna neapărat bani. De la întreprinderea „Olga Bancic” din Babadag, spre a-i acorda vagoane, acceptă șperț și sub formă de... carne, făină și alte... valori feroviare.

Un singur lucru nu acceptă șeful Stan: să fie sancționat de forurile ceferiste superioare. E drept, acestea nici nu s'au gîndit încă la o asemenea soluție.

Dar ar fi timpul.

Aurel Storin

Ghicitoarea

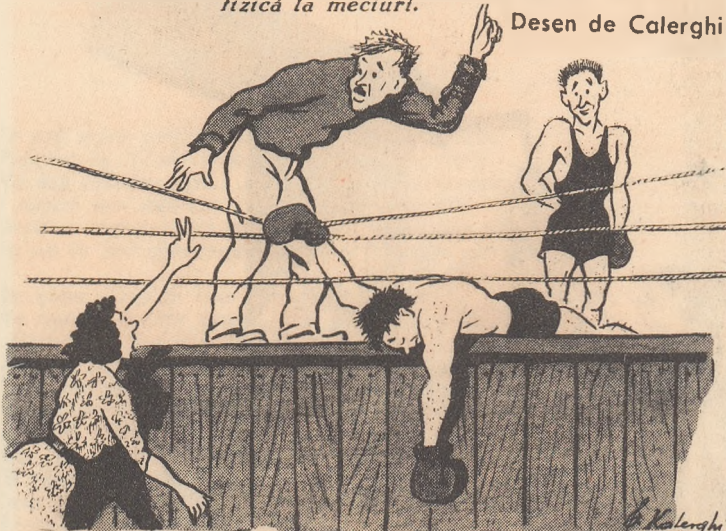
*Uite, nu pot învăța
alfabetul din cafea
fiindcă-al naibii alfabet
nu e de la a la zet
și e prea destrăbălat
ca să poată fi învățat.*

*Nu-mi pierd timpul și răbdarea
cu ce spune ghicitoarea
fiindcă-odată mi-a ghicit
c'o să fiu nefericit
și-acum nu-i nici Dumnezeu
fericit pe cît sint eu
care mi-am adus în casă
ghicitoare-asa frumoasă.*

*Unii sportivi nu respectă orele de antrenament
astfel că de multe ori sint într-o slabă condiție
fizică la meciuri.*

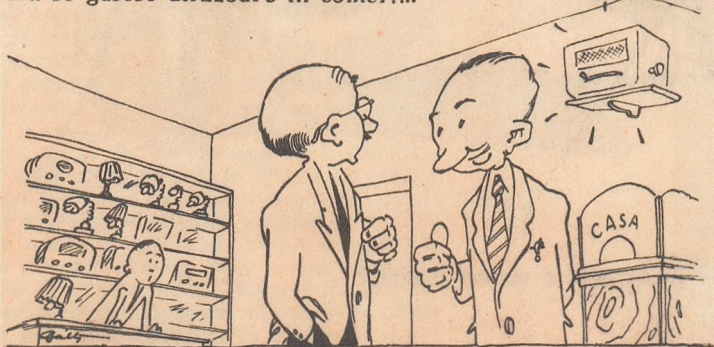
Desen de Calerghi

SOTIA: - Tovarășe, numără pînă la 11... că la 9 nu se scoală niciodată!...

Nu se găsesc difuzoare în comert...

Desen de Pall

— Ți-am spus eu că magazinul ăsta are difuzoare...

NEGRU PE ALB

● Ziarul „Sportul Popular” publică în nr. 2963 un senzațional articol, intitulat „Păsări călătoare”. Articolul e semnat, modest, doar cu inițialele V.A., dar aparține desigur unui formidabil atlet, cum de la Hercule nu s'a mai pomenit.

Nu mai ținem minte ce grozave isprăvi săvîrșea Hercule în mitologie, dar atletul „Sportului popular” l'a întrecut: el mută orașele din loc, de pe malurile unui riu pe malurile altui riu. În pomenitul articol, mută orașul Bacău de pe malurile rîului Bistrița pe malurile rîului Moldova.

O fi făcut Bacăul, din punct de vedere sportiv, vreo greșeață, și i s'a aplicat - vorba „Sportului popular” - o... lovitură de pedeapsă.

Să sperăm însă că sancțiunea e temporară, că orașul Bacău va reveni curînd acasă, încît chiar autorul articolului își va putea găsi ușor... Bacăul.

D. Atanasiu
Constanța

● Ziarul „Fulgerul”, organ P. T. T. R., publică în nr. 286 un articol semnat Mihail Pascu, care își propune încă din titlu să arate ce „Rezultate bune în difuzarea presei” a obținut în luna ianuarie oficiul P. T. T. R. Pietroșița, regiunea Ploești.

Iar în text se arată rezultatele bune obținute în sectoarele: convorbiri telefonice, abonamente la radio, centre de radioficare și depuneri la C.E.C.

Dacă pentru „Fulgerul”, telefoanele și C.E.C.-ul înseamnă „presă”, probabil că zărele și revistele sint... articole de uz casnic, care se difuzează prin „Ferometal”, deci pe bună dreptate organul P.T.T.R.-ist nu pomeneste de loc de ele.

Repede, „Fulgerul”, pentru perspicacitatea sa, o telegramă de felicitare... fulger.

Chirea Ion
șef contabil la Serviciul
regional de difuzare a presei
PLOEȘTI

DRAGĂ URZICO,

Veste mare: căminul cultural din satul Alma între VII (comuna Moșna, raionul Mediaș) împlinește anul acesta... șapte ani!

Nu șapte ani de activitate, fiindcă n-a început încă să activeze. Șapte ani de când a început să fie... construit, fără a fi nici până azi terminat.

Dar și când va fi terminat, va fi un cămin cultural foarte... bine crescut. Va avea, vorba ceea: „șapte ani de-acasă”.

Deci să-i urăm... nici un an mai mult, de-acum înainte! Li ajunge atita bună creștere.

Să se mai dovedească bine creșcuți - fiindu-se de cuvânt - și tovarășii de la sfatul popular raional, care au făgăduit că vor termina acest cămin, anul acesta.

Iliescu Victor
G. A. S. Richiș,
raionul Mediaș

DRAGĂ URZICO,

Toate, pe lumea asta, au o măsură, numai scindurile tovarășului Iancovici Hună au mai multe măsuri.

Tovarășul Iancovici e gestionar la cooperativa de cherestea din comuna Independența (raionul Galați) de unde ne aprovizionăm și noi cu scindurile de care avem nevoie. Adică vorba vine că primim chiar scindurile de care avem nevoie, fiindcă tovarășul gestionar ne dă numai ce fel de scinduri vrea

el și nu ne dă voie să le controlăm dimensiunile.

Cumpărind eu o sută de scinduri, am cerut să fie groase de 2,5 cm, plătind și prețul cores-punzător, dar când am descărcat căruța acasă am constatat că numai câteva scinduri de de-a supra erau de 2,5 cm, iar celelalte numai de 2.

Consăteanul meu Vasile Croitoru, care voia să-și facă o casă, a cerut și scinduri de 4 metri lungime, dar gestionarul l-a dat numai scinduri scurte.

Noi credem, dragă Urzico, că procedind gestionarul în felul acesta, dindu-ne mereu scinduri de măsură mai mică, el... întrece măsura.

Jenică M. Dumitrache
Comuna Slobozia-Conache
raionul Galați

URZICUȚO,

Uită-te la piinea pe care ți-o trimt prin colet postal odată cu această scrisoare. Vezi bine și tu că e orice vrei: piatră, carbune, plumb, numai piine nu.

Asemenea piine face, foarte des, brutăria noastră din comuna Berestești de Jos (raionul Călmățui, regiunea Galați) unde e responsabil tovarășul Băncilă Ion, iar maistru brutar tovarășul Bilciu Ion.

Și pesemne că ei fabrică o astfel de piine, fiindcă nu-i controlează de loc șefii de la direcția panificației din Brăila.

Dar cetățenii nu pot mltui asemenea piine și nu pot înghiți asemenea brutari, responsabili și șefi.

Cu alte cuvinte, acești cetățeni nu pot mânca piine bună, fiindcă acești brutari și acești șefi... mântincă piinea degeaba.

Anton Aurel
Comuna Berestești de Jos
raionul Călmățui

URZICO,

Ajută-l, te rog, pe vecinul meu Safaliche Gheorghe de pe str. Kogălniceanu nr. 11 să scape de 33 de butoaie „tip fruct-export”, care îl incurcă fără să aibă de la ele nici un... uzu-fruct.

FORURI CARE NU RĂSPUND

„Urzica” a sezisat în cursul anului trecut, pe cale de corespondență, diverse foruri, asupra anumitor abateri sau neglijențe, ale lor sau ale serviciilor în subordine, semnalate de către oamenii ai muncii.

Și a așteptat, increzătoare, cuvenitele răspunsuri din partea acestor foruri.

Forurile cu simț de răspundere și atente la semnalele critice venite din masă au răspuns. Dar unele foruri (din orașul și regiunea București, regiunea Pitești și orașul Petroșani) l-au înșelat „Urzicii” toate... așteptările.

Direcția generală a Cărbunelui din Petroșani n-a catadicsit nici până azi să răspundă la sezișările 5924, 9740 și 10272, din aprilie, iunie și septembrie 1956.

Biroul de sezișări al Sfatului popular regional Pitești nu s-a deranjat nici până azi să răspundă la sezișarea 3024 din iunie, 1956; Sfatul popular raional Găești la adresa 11368 din iulie; U.R.C.C. Pitești la adresele 6848 din aprilie și 14067 din septembrie.

Trustul regional Gostat București n-a găsit de cuvlință să răspundă nici până azi la sezișarea 6522 din aprilie 1956; Sfatul popular raional Oltenița la adresa 10860 din iulie; Sfatul popular raional Drăgănești la trei sezișări: 956, din februarie 1956, repetată și în martie, și 8761 din iunie.

În fond, aceste foruri de mai sus s-au comportat a îndoma celui de mai jos.

I.D.G.B. (Întreprinderea de distribuție a gazelor, București) sezisată cu adresa 7614 din mai 1956 că nu rezolvă din anul... 1954 o cerere de racordare a unei conducte de gaz metan, n-a răspuns la sezișarea până în 1957. Explicația ar putea fi următoarea: funcționarul acestei întreprinderi, indicați să răspundă la sezișări, sint foarte ocupați: ard acolo... gazul metan.

„Ca și funcționarul forurilor de mai sus.

I le-a lăsat în ogradă un responsabil de la o fabrică de conserve din Ghidigeni, „pentru câteva zile, până va dispune conducerea fabricii ridicarea și predarea lor la M.A.T. Panciu”.

Dar au trecut de-atunci, dragă Urzico... patru ani! În acest timp s-a mutat și fabrica, de la Ghidigeni la Tecuci, dar cele 33 de butoaie tot în Panclu, tot în curtea vecinului meu au rămas.

Vecinul meu pricepindu-se la butoaie, deoarece e dogar la M.A.T. Panciu, interpretează astfel părăsirea celor 33 de butoaie: ele fiind acum stricate, intrucit fiecăru butoi îi lipsește acum câte o doagă, e probabil că responsabilul cu butoaiele de la fabrica din Tecuci nu vine încă să le repare și să le ridice, fiindcă l-or fi lipsind momentan... 33 de doage.

Tot ce se poate.

Tomescu Romeo
str. M. Kogălniceanu nr. 13
Panciu

URZICO DRAGĂ

Cum se zice mai potrivit: crescătorile de păsări? sau gărnării?

Uite de ce. Când tovarășul Panțu Gheorghe a fost pus, acum un an, îngrijitor la păsări, la gospodăria noastră colectivă din comuna Mirleanu (raionul Adamclisi, regiunea Constanța) i s-au dat în primire 220 găini, 500 pui de găină și 170 boboci de rață. Dar așa de bine a îngrijit Panțu aceste sute de păsări că, într-un an, n-au mai rămas din ele decât... 36.

Panțu se justifică astfel: că

unele păsări au murit, iar pe altele le-a mâncat vulpea. Înțelegi, vulpoiu de Panțu umblă cu asemenea justificări, bazându-se pe nepăsarea tovarășilor din conducerea gospodăriei care, timp de un an, nu l-au controlat munca de loc.

Și-acum, noi nu mai știm ce să zicem. Că avem crescătorile de păsări, nu putem spune, cind numărul păsărilor n-a... crescut, ci a scăzut. Să zicem că e o... gălnărie, iar nu putem, fiindcă printre puținele găini care ne-au mai rămas sint și două rațe.

Scoate-ne tu, dragă Urzico, din incurcătura aceasta cu denumirea. Că pe cei vinovați de paguba adusă colectivelor, credem că-i va scoate din funcții adunarea gospodăriei.

Ghiță Gh. Ion
G.A.C. Mirleanu
raionul Adamclisi

Unii cetățeni, locatari ai imobilelor statului, deteriorează locuințele ce le sint date în folosință.

— E logodită cu băiatul vecinului și știi cum sint amorezații: vor să se vadă tot timpul...

Desen de Fred Gheneșcu

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15
Interurban 27

In cartea despre „Revoluția capitalistă în sec. al XX-lea”,
A. A. Berle susține că societățile anonime capitaliste re-
prezintă: „principiul instrument al revoluției”

ULTIMA MODA..... capitalismul revoluționar !...

Desen de Cik Damadian